

Al-kasir un rey d'arabia. Despres daver intentat tindre fills amb catorze dones sadona que no tindria desendencia. Així que decidí fer un jardí molt bonic per això va enviar a molts homes a buscar el millor arquitecte de el seu temps.

Un dia li digeren que Iskandar era el millor arquitecte que abien encontrat en tot el món. L'emperador digué que el trageren lo antes posible. Però en eixos moments no estava localitzat així que envia més emisaris per buscalo. Un dia l'encontraren a Egipte i el trageren a Arabia.

A l'arribada ba ser conbidat a sentarse en un palanquí. El portaven quatre esclaus. El van portar esta l'emperador. Iskandar tenia una simple roba en di ferencia de les tunisques y vestids. –Per que apareixes davant de mi amb tanta pobresa–va dir l'emperador.– No tinc més dines que la meua sabiduria–va dir Iskandar.–Ten tenc. Però totes les teues obres an costat recompenses generoses.–Així es però meue gastat tot visitan antigues obres per millor sabiduria. Per això tinc tanta pobresa.–No tacompanyara per mol de temps si de mostre ser el millor arquitecte. Vullc que construisques un Jardí per a mi els meus subdits, vullc que si a el millor del mon inclus en el futur. Aceptes el rept–Encara que no se que fer supose que este projecte menlairará, a condicio que tinki tot el que neseciti.–Per això no et preucupis que tindras tot el que nesecitis, bull disfrutar daquest Jardí dunt molt de temps. Vull que comenses lla.–La meua ment a escomensat a pensar.–Iskandar va ser instal lat a dues gran cambres que comunicaben entre elles la mes xicoteta va ser per a descansar l'altra per mes gran per treballar i habien dos taules plenes de regles, papers cartabons compasos... Totes les nits quan es llitava es feia preparar unes herbes del Nil per somiar en el projecte a l'endema plasmava les idees en en paper i així tots els matins. Rara ment el visitaba l'emperador. Al cap de set mesos liu en senya a l'emperador trencant una reunió d'Estat.

Es queda meravillat mirant el plano.– Que posaras al mig.–Posare una montaña que representa la constelació y que tots els constructor perses. Si voleu que pose una altra cosa digueu.– De moment dixau buit.

Dema que escomence el treball–va dir l'emperador. Estava a punt de començar el Jardí mes bonic del mon. L'intenció era llevar tota la tarrea per fer les muralles del Jardí, cuan aplega la pedra i queda al descobert. Iskandar va foradar la roca i en poc de temps trobaren l'aigua. Un dia pasa un curios que era zec, de nom Zoz. Iskandar va reure a Zoz. –¿ Quina es la causa dáquest soroll?– digué zoz.–Así s'escomensa a construir la meravella del món.–Sou voz el creador.–Ho soc per voluntat de l'emperador.–Es ell el vostre Senyor.–Ell ho sera fins a que l'obra sacabi.–La sort amaga a vegades la desgracia. Per teu ve no oblidis el que te dit–. Zoz i el seu companyer van eixir i Zoz li digué que no abanzara més per que despres tindrem que tirar arrere. Li digué que es fera el tonto consi no sabera res i que de això dependia la seua vida. Dexegida van arribar uns ginets que es portaren al castell. L'emperador condena a sentència de mort a Zoz per que ell dia que abia conspirat contra ell. Les ultimes paraules de Zoz a lenperador foren:–El unic que sera recordat sera Iskandar.–Zoz ba morir a l'alba Hassib l'acompanyant va tindre una sort diferent, els guardies pensaren que era tonto i el soltaren pels camins.

Depres d'aquest incident l'emperador dexidi mirar si hi havia afectat a la conducta d'Iskandar però no nota res destrany. Hassib l'acompanyant de Zoz camina pels camins durant tres dies y entra en un poblat. Es senta el costat d'una palmera derrepent un home li digué que que feia amb el vasto de Zoz, ell li digué que no el coneixia. Però cuan li digué que era Dalhabad li conta l'història. Dalhaba el contracta d'agudant. Li dona de minjar i li digué que esperaria el temps suficient per anar a vore el arquitecte a ultima hora. Van pasar cuaxi quatre anys. Hi havia molta activitat cadau fea lo seu amb al superbibio d'Iskandar. L'emperador tenia cent espies. Mentre l'emperador pensaba que el seu nom seria recordat per milers d'anys. Dalhabad i Hassib van recórrer Arabia fen verssos per això Dalhabad ademes de ser el poeta de Siria tame fou d'Arabia. Cada volta tenien més noticies que Iskandar hacabaria l'obra. Cuan casitot estava acabat va dexapareixer Iskandar.

La noticia va ser notificada a Alkasir que va fer que el buscaren–On esta – va dir Alkasir.–No deu estar mol

lluny–digue Khaled, pero ell no ens fa falta tinguem el Jordi montat en els mapes de construccio nosaltres el pugem acabar.

Pronte Alkasir va saber que sabien recuperat les hores perdu des.Quan sadormi pensa que el Jordi estava destrosat, salsa i digue–Maleit Iskandar y els que la juden a escapar.Dalhabad que ara totom li dia que era el poeta d´Arabia sentera al cap de cuarenta dies que sabia escapat i posa cami a buscarlo. Portaben tres camells dos per viatjar i un per portar els poemes i el gallato de Zoz.En el jardi a sorpresa de tots aparege Iskandar, tots aclamaren la seua aplegada pero ell estava trist.Iskandar li esplica a l´Emperador que el cansanci li habia caigut sobre ell i que li va fer pedre la memoria.Cuan sencontra millor desidi tornar. Alkasir digue que devia demostrar que lla estava be per demostraro tenia que fer un pabello central per a ell amb tot el que nesecitara. Quan els aplegaren el rumors que Iskandar havia tornat eren mol lluny del Jordi.–Que farem ara Dalhabad.–No abandonarem la idea pero l´estrategia sera diferent. Quan pasaren quatre anys y cent dies Khaled li comunica a l´emperador que el Jordi estava acabat.–Dema una hora despres de l´alba Iskandar a destar preparat i mira discretament que no tinga armes– va dir l´emperador. Iskandar estava preparat tenia cent homes que eren els millors per dirixir el Jordi, ells ensenyarien les seves arts als seus fills.

–En aquest Jordi es poden fer 365 itineraris igual que dies te l´any pero yo e triat el millor per veste. Van arribar a un estany ple de nenufars de colors.

Despres van entrar en el recinte del arbre de fruits dor i de diamants Iskandar apreta un voto y eixiren pardals mechanics. L´emperador tenia le pupiles dilatades. En el techo del salo tenia les estrelles de cuan ell va naixer. L´emperador digue que l´aire era aigua, l´aigua llum i la llum art desencadenant. L´emperador i Iskandar van entrar a la sala sentral i l´emperador li va fer veure un liquit d´una copa tallada en rubi. Rapidament l´emperador es clava un maxet i li digue que ningu tenia la sort de ser el que fera correr la sang d´un enperador. El veni li fe dormi, asta que lendema cuan es desperta l´emperador li digue que tindria lo millor del mon.Li digue que apartir dara ell seria el que manava del Jordi despres s´allunya i li digue que del pavello central no exiria mai tot el que li donaven eu revullava. En un consei digue– vull aconseguir que es recupere. Khaled digue que ell cridava a les aus i donava de minxar als llagartaixos.– Que visqui com vullgi– va dir l´emperador.En eixe moment aplegaren Dalhabad i Hassib. Pero coneixien la falsa versio tenien que intentar entrar en el pabello cuan no estigin villilant– Digue Dalhabad. Van entrar en la ciutat per la nit entre els carrerons. A l´endema digue Dalhabad que tindrien que utilizar la seua fama per poder entrar.–Ja voras com eu conseguim– digue Hassib.Quan Alkassir sentera que Daljabad abia vingut el porta de seguida a veure el jardi.Dalhabad li va preguntar que si podia parlar am Iskandar.L´emperador li digue que no en mala cara.Despres senana axi que sols quedaren Dalhabad, Hassib i dos guardies donor.–E pensat que ens tancaria o algo aixi pero no ho a fet– digue Dalhabad.Desde lluny veer con li donaven el mija, Hassib pregunta per que no trecaba la barrera i ecapava, Dalhabad li digue que estaven els murs que ern molt alts i estaben plens de guardies.Aquella mateixa nit apareix que en somnis de l´emperador Iskandar. Somiaa que li dia que ell encara construia unes coses en al seua men i que aixo no podia pararo ningun mur, entonces es desperta i digue–Mall podras gravar ixes idees per que no tens ningun paper.Alkasir pensa en lo que li abia dit Dalhabad i prene una desisio a l´endema porta a Dalhabad al jardi pero a canvi tindria que dili tot del que avia parlat.Hassib mira desde lluny com pugaven a Dalhabad pero a l´endespres velle con uns homens sasomaven pels costats del pavello central.–Si pogues abisarlo– pensa Hassib sense esperança.Dalhabad velle tots els mobles constuists en maquetes.Li va dir que era Dalhabad, pero no seu crege , pero cuan li digue la primera estrofa que avia inventat sobre el Jordi seu crege i sabrasaren. Van pasar dos ores.Derrepent heisi Dalhabad.Hassib intenta abisarlo pero els guardies l´agafaren. Dalhabad digue que li avia seguit el rollo.L´emperador dique que havia dit la veritat.Dalhabad digue que volia allunyar-se lo mes posible daquest jardi i cun tinguera les poesies li les portaria.Un guardia els acompanyaren pel cami a la ciutata causa daixo no pugeran parlar. Cuan estigeren sols Dalhabad li digue que ells avien parlat en senyals i els espies no sentiren res.–Iskandar esta fen tres hobre mes maravilloses que le Jordi i eixa es la seva vengança.Gracies a uns amics que tenia a l´obra poge dirillir el Jordi per el dia i els altres per la nit.Ixa nit que s´escapa li servi per fer les ultimes anotacions en despres gracies a les aus que portaven mizages ven amagats, pogue acabar les obres. Es mereix que siga recortad per l´humanitat–Digue Hassib. Aquella nit van dormir el son dels benaurats.

L'emperador sadona de les obres pero decidi donarli la llibertat a Iskandar a cambi de no tindre recompensa.  
LES GUERES EU DESTRUIREN TOT PER SEMPRE.